

Kázání: 155. Izajášův mustr k prezidentským volbám

Kázání

Izajášův mustr k prezidentským volbám

1. čtení: Izajáš 42, 1 - 9

1 „Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům.

2 Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici.
3 Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy.
4 Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon.“

5 Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzchází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí:

6 „Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům,
7 abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.)

8 Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám.
9 Hle, už nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve než vyraší, vám je ohlašuji.“

2. čtení: Skutky 10, 34 – 43

34 A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní,
35 ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.
36 To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech.

37 Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan.
38 Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním.
39 A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili.

40 Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se –
41 nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání.

42 A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých.
43 Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“

Sestry a bratři,

dodnes se tu a tam zpívá známá písnička Voskovce a Wericha o Davidovi a Goliášovi, o tom, jak „obr do pidimužika mydlí, domnívaje se, že vyhraje“. Jak tenhle starozákonní příběh nakonec dopadnul, víme už z nedělní besídky.

„Klidně sedme na židli,“ vybízejí V+W v první sloce posluchače, „čtěme bibli, tam to všechno je.“ A měli pravdu. V bibli je spousta příběhů, mimo jiné i všechno právě o Davidovi, který jako nezkušený mladík bez brnění a bez meče porazil po zuby vyzbrojeného Goliáše.

Úplně všechno ale v knize knih přece jenom nenajdeme. Nejsou tam letošní maturitní otázky, návod k obsluze automatické pračky ani vědecká teorie o vzniku vesmíru.

To nás ovšem nemusí trápit neboť tyhle a podobné otázky si dnes celkem snadno vygooglíme na

internetu. Podstatné je, že v bibli najdeme všechno o životě a o tom, jak ho žít, aby měl smysl.

Jo, a taky v ní najdeme všechno o tom, jakého zvolit prezidenta. Nevěříte? Tak tedy „klidně sedíme na židli, čteme bibli, tam to všechno je“.

Dnešní čtení je totiž právě na tohle téma. Dřív než se do toho pustíme, musím předeslat, že tenkrát před dvěma a půl tisíci lety žádní prezidenti nebyli a politickým lídrům se říkalo jinak.

Nic to ovšem nemění na tom, že podobně jako v naší současnosti bývali budto dobří nebo za moc nestáli. Tenkrát stejně jako dnes záleželo na tom, kdo byl u vesla a jak si s nejrůznějšími výzvami poradil. Tenkrát stejně jako dnes se našli králové, co měli na mysli jenom vlastní prestiž a plné koryto, a králové, kterým šlo naopak především o blaho národa. Jak už to tak bývá, těch druhých je dost často míň než bychom sami chtěli.

Vůbec nejhorší je, když národ přijde o svobodu a vládne mu někdo cizí. Potom záleží hlavně na tom, aby si lidé uchovali víru, že to není napořád, že se to jednou změní – i když nikdo netuší kdy a jak.

Právě v takové situaci byli Judejci odvezeni babylónskými vojáky z poraženého Jeruzaléma do zajetí v dalekém Babylónu. Nebýt proroků, kteří je v cizině zásobovali vírou a nadějí, nevím, nevím, jak by to s nimi dopadlo.

Po mnoha desítkách let, kdy už se zdálo, že je všem nadějším konec, přišel najednou prorok Izajáš s nečekanou novinou: Bůh se rozhodl, že změní politické poměry a krutého babylónského krále vystřídá politik s lidskou tváří, perský král Kýros.

Byla to změna asi taková, jako když v sovětském impériu Brežněva nečekaně vystřídal Gorbačov. Ledy tuhé normalizace se začaly sice s nechutí ale přece jen uvolňovat a svoboda na sebe pak už nenechala dlouho čekat.

Perský Kýros byl takovým Gorbačovem starověku. Pustil judejské zajatce zpátky domů a dokonce jim v rámci perské říše garantoval jistou míru samostatnosti, navíc ještě nemalou částkou přispěl na obnovu zničeného jeruzalémského chrámu.

V dnešním čtení prorok Izajáš všechny tyhle nečekané pozitivní změny předpovídá. Prorockým zrakem vidí, jak Hospodin vybral právě perského Kýra, jak do něj vložil svého ducha, aby zásadním způsobem změnil poměry tehdejšího světa.

Pro nás, kteří budeme za týden volit českého prezidenta, je rozhodně zajímavé vědět, jak a podle čeho volí politické lídry sám Bůh. Určitě stojí za to se u něj inspirovat. Jaké vlastnosti bychom tedy měli hledat? Vezměme si to pěkně popořádku, verš po verši.

„Zde je můj služebník, jehož podepírám,“ tlumočí nám Izajáš Hospodinova slova. Za prvé tedy platí, že jako lídra je třeba vybrat toho, kdo se považuje za služebníka, kdo bere svou funkci nebo svůj post ne jako příležitost k prosazování sama sebe, ale obecných hodnot, jako jsou spravedlnost, sounáležitost nebo soucit.

Důležité je, že se nemá považovat primárně za služebníka lidu – lid je totiž hodně vrtkavá veličina a nejednou se nechává strhnout nejrůznějšími démony sobectví a nenávisti.

Správný král nebo prezident má být služebníkem Božím a to znamená služebníkem pravdy, práva a milosrdenství. Ten, kdo nadbíhá lidu a jeho vášním, může být sice úspěšným populistou, ale rozhodně ne dobrým politikem.

„Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici.“ To je druhá důležitá vlastnost, které si Hospodin cení. Dobrý král nebo prezident nemůže a nesmí být tlučhuba, co v lidech na ulici záměrně vzbuzuje pocit vnějšího ohrožení, aby je hned na to ujistil, že on a jedině on je ochrání, že on a jedině on se jich zastane.

Politik podle Božích představ prostě nemůže pořád dokola na sebe strhávat pozornost, stále někomu nadávat, svádět všechno na druhé, šířit lži a fňukat. Fakt ne.

Ale pojďme dál. Izajáš rozvíjí to, co naznačil v předchozích verších. Ten, kdo se dá do politiky, a chápe ji jako službu, „nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí“. Co si po těchto barvitými obrazy představit?

U nás před barákem je malé jezírko a v něm roste orobinec. Teď v zimě už jsou stonky uschlé a pod vlivem větru na mnoha místech polámané. Třtina je sice tráva o dost menší, ale stonky se jí lámou úplně stejně.

Možná je to trochu komická představa, že by někdo čekal, až se nalomený stonek orobince zase narovná. Podobně komická je i představa, že čadící knot v olejové lampičce bez oleje zase sám z ničeho nic chytne jasným plamenem.

Běžnější je nad nalomeným stonkem a doutnajícím knotem mávnout rukou, běžnější je orobinec z vázy vyhodit do koše stejně jako odstranit z lampičky ohořelý knot.

Jenže tohle právě dobrý král nebo prezident udělat v žádném případě nesmí. Nesmí nalomené lidi dorazit a víc se o ně nezajímat, nesmí udusit energii, která má pořád ještě šanci vzplanout a být lidem k dobru.

Politik podle Božího mustru musí naopak umět pozvedat, hojit, doplňovat olej a rozfoukávat plamínky pozitivní energie. Dokonce i tam, kde už to druzí vzdali.

Aby mohl pozvedat nalomené, nesmí se ideální král nebo prezident sám zlomit. To je čtvrtá důležitá vlastnost: „Neochabne, nezlomí se, dokud v zemi nezavládne spravedlnost.“

Určitě bychom si každý vzpomněli na nějakého politika, který odešel zapšklý a s pocitem zneuznání. Obvykle se jedná o lidi, kteří do politiky vstupují s vysokým hodnocením sama sebe, s pocitem, že všechno vědí nejlépe a všechno vyřeší mrknutím oka.

Když pak přijdou potíže a problémy, hroutí se, obviňují z neúspěchu druhé a stěžují si na nevděk. Ne tak dobrý lídr, jak o něm píše Izajáš. Toho hned tak něco nepoloží, nezlomí se, protože s nepohodou předem počítá a navíc nemyslí předně na sebe, ale na dobro celku.

To jsou tedy ony čtyři podmínky dobrého krále nebo prezidenta: Brát svůj post jako službu pravdě, právu a milosrdenství. Nekřičet na ulici a nevyvolávat vášně. Pomáhat a vlévat novou energii tam, kde už to jiní vzdali. A hlavně nestěžovat si a nevzdávat to, ale v nastoupené cestě „vydržet“.

Politik, který si uvedené podmínky vezme k srdci, může leccos změnit k lepšímu. Například se díky němu mnohým lidem mohou otevřít oči zaslepené všelijakými předsudky, nenávistí nebo sobectvím. Nebo díky němu někteří, co sedí v temnotě nejružnějších umanutostí či falešných zpráv, vyjdou na světlo.

Sestry a bratři, Izajáš ve svém proroctví načrtnul postavu Bohem pověřeného perského krále Kýra, který po dlouhých letech zajetí vrátil Judejcům svobodu.

O pár století později těchto pár veršů nově promluví k učedníkům Ježíše Krista. Rozpoznali, že Ježíš je právě takovým dobrým panovníkem, o němž psal Izajáš. Nepovyšoval se, ale byl služebníkem, nekřičel, ale pozvedal nalomené, otvíral oči a vysvobozoval z všelijakých temných vázaností, a nevzdal to, ale završil svou cestu tím, že se obětoval pro druhé.

Díky svědectví těchto učedníků i my po dvou tisíci letech vyznáváme, že lepšího krále na světě nebylo a není.

Proto dává smysl všechny, kdo se dnes dávají do politiky, poměřovat právě tímhle králem králů. Udělejme to i nyní v nadcházejí volbě českého prezidenta. Lepší mustr, než nám dal prorok Izajáš bychom těžko hledali.

PeČ

SPCH 8. 1. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)